

Poza! Jainko-txinpart eder,
Eliseo'ko alaba,
Suz ordiak sartzen gaitun
zerutar gaindegira.

IBALAN

GETSEMANI'KO BARATZA

Izarrak, urrutira, sorgor eta aldakaitz,
Bideoker-unea argituaz zeuden.
Oliondoak zuten estaltzen mendia
Ta Kedron ibaia andik ur zijoan lerdan.

Erdian, zelai dana bertatik zan austen,
Ta gibeletik Esne-bidea nun asi.
Buru-as ta zidarkoi, oliondo zarrak
Gorantz iges nai zuten osoan urruti.

Guenean begira landa-baratze bat.
Esi-oste ikasleak utzirik, diñotse:
«Txit larri dut gogoa, iltzeko zorian;
Itxoin, ernai alere Nerekin zaudete».

Eta ukoz utzi zizun, aitzaki-indar gabe,
—Emana agian utzi bear oi dugunez—,
Bere alatz-kemena, oro-altasuna;
Ta orrela, gizon bat dugu geigo, gen lez.

Gauetzko zabalgoa, lur iñor gabea
Zirudian, ezerez-leku, utsaren ustai,
Gaudia txit zalarik etze bezin suilla:
Baratzea zan soilki bizitzearen gai.

Eta sakon oieri so egiñik tinko,
Ez astapen ez amai, uts eta zurbiltsu,
Beregandik erio-ontzia urruntzeko
Odol-izerdiz zion Aitari eskatu.

Otoiketean larria pizkat samurturik,
Esi osterera itzul zan. Ta belar gainean,
Lo-zorroaren mende ikasle-taldea
Lasai zetzan kurrunka bide-egal ezean.

Esna zitun ta esan: «Nikin izateko
Autu zinduen Jaunak. Baiña zuek lo-naiz.
Ordu dugu, aldia betea jadanik:
Loituen eskuetan utzi bearra naiz».

Itz egin zunekoxe, giza-talde gaitza
Zangar jeiki zan, mutil ta jopuz egiña;
Argi-espata ugari, ta Judas aurrenen,
Laztan etoia zula espain gainez fiña.

Beingoan or mutill bat belarririk gabe.
Dirdir darabil Kepa'k espatea aidean.
Kristo'k: «Ire iskillak ezin duk ezertxo.
Gizon, sar zak espata zorro-sabelean.

»Aitak, nai ba'lu, igorko lizkidake ziur
Egaldun gudariak mil-milloika ere,
Ta joko litukete ene etsaiak oro
Illerik ere neri makur-azi gabe.

»Baiña bizi-idaztia idekia dugu
Orrialde bikain ta donean. Oraintxe,
Idatzita dagona zintzorik beteko.
Utzi, ba, gerta bite jadanik. Olantxe.

»Gizaldiak dakusa; ta, alegi bat antzo,
Ibilia auts gaberik ditzake piztazo.
Aundian da izugarri, ta bere izenean
Opazko lor-oiñaze artean naiz ilko.

»Baiña iru egun barru, berriz naiz piztuko.
Ta ibai beera doazin baltsaen antzera,
Iarraika, Neregana, ta nik epaitzeko,
Illunpetik aldiak aterako dira.»

BORIS L. PASTERNAK